

## DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.804/2018/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Kása Nikoletta (címe) ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (címe) II. rendű és III.rendű felperes neve (címe) III. rendű felpereseknek - az elsőfokú eljárás során az Erős Ügyvédi Társulás (címe, ügyintéző dr. Tamási Artúr ügyvéd), a másodfokú eljárás során pedig a Némethy Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Béres B. István ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben szerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében az Egri Törvényszék 18.P.20.367/2016/44. számú ítélete ellen a felperesek részéről 46. sorszám alatt benyújtott és 49. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

### í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket egyetemlegesen, hogy 15 nap alatt fizessenek meg az alperesnek 61 190 (hatvanegyezer-százkilencven) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### I n d o k o l á s

Az I. és a II. rendű felperesek mint adósok 2007. április 26. napján kölcsönszerződést kötöttek az alperessel mint hitelezővel.

A megállapodás alapján az alperes arra kötelezte magát, hogy az I. és a II. rendű felperesek részére 39 188 CHF kölcsönt nyújt oly módon, hogy azt a folyósítási feltételek teljesítését követő nyolc munkanapon belül átutalja a szerződésben foglalt lakossági forint bankszámlára.

Az I. és a II. rendű felperesek azt vállalták, hogy e kölcsönösszeget - a szerződésben foglalt kamattal, kezelési költséggel és folyósítási jutalékkal növelt összegben - 180 hónap alatt fizetik vissza az alperes részére azzal, hogy ebből 96 hónap a türelmi idő, amely alatt csak a kamatot és a kezelési költséget kell törleszteni. A szerződés szerint a kamat és a kezelési költség mértéke a folyósításkor hatályos Hirdetményben kerül meghatározásra, a kamatláb hathavonta, a kezelési költség ügyleti évenként változik, a folyósítási jutalék pedig 2%-nak, de legalább 150 CHF-nek felel meg.

A szerződő felek megállapodtak a türelmi időt követően esedékes törlesztőrészletek és a türelmi idő alatt lejáró törlesztések kiszámításának módjában, továbbá - 30 napos hónapok alapulvételével - rögzítették ezek havi összegét is svájci frank pénznemben. Úgy rendelkeztek, hogy az adósok a fizetési kötelezettségeiket svájci frankban teljesítik, más

pénznemben való teljesítés esetén az alperes az esedékesség napján általa alkalmazott, a Hirdetményben közzétett számlakonverziós deviza árfolyamon kiszámított CHF összeget fordítja az éppen esedékessé vált kötelezettség teljesítésére.

Az I. és a II. rendű felperesek a szerződés VII/2. pontjában úgy nyilatkoztak, hogy a banki felvilágosítást, amely szerint jelentős árfolyamkockázatuk keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem CHF forrás, megértették, és ezen információ tudatában is igénybe kívánják venni az e szerződésben meghatározott kölcsönösszeget. A szerződés aláírásakor az I. és a II. rendű felperesek valóban kaptak az alperestől egy kockázatfeltáró nyilatkozatot, amelyet alá is írtak. E nyilatkozat részletes tájékoztatást tartalmazott arról, hogy a HUF/CHF árfolyamának változása milyen kockázatot jelent az adósok oldalán, és miként befolyásolhatja a törlesztési kötelezettségeik mértékét.

A III. rendű felperes mint zálogkötelezett 2007. április 26. napján jelzálogszerződést kötött az alperessel mint zálogjogosulttal, amely alapján az I. és a II. rendű felperesek fizetési kötelezettségeinek biztosítására jelzálogjogot alapított az alperes javára a **h-i h-1** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanon.

A kölcsön- és jelzálogszerződéseket M-né **dr. G. E.** közjegyző 2007. április 26. napján közjegyzői okiratba foglalta, amelyben számmal és szövegesen is feltüntette a megállapodásokban foglalt számadatokat.

Az I. és a II. rendű felperesek, valamint az alperes a kölcsönszerződést 2012. április 16. napján módosították, és ahhoz kapcsolódóan gyűjtőszámla hitelkeret-szerződést kötöttek. Az alperes a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) alapján elszámolt a felperesekkel, az elszámolás felülvizsgálynak minősül. 2016. január 15. napján az alperes azonnali hatállyal felmondta a kölcsönszerződést.

A felperesek az elsődleges keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, hiszen a felek nem állapodtak meg a kölcsön összegében, továbbá a kamat és a költségek pontos mértékében. Ennek jogkövetkezményeként jogalap nélküli gazdagodás címén 1 927 254 Ft megfizetését követelték az alperestől. A másodlagos keresetük annak megállapítására irányult, hogy a kölcsönszerződés az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás hiánya miatt tisztességtelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a megállapodás ítélethozatalig történő hatályossá nyilvánítását és az alperes kötelezését kérték 1 927 254 Ft megfizetésére. A harmadlagos keresetük annak megállapítására irányult, hogy a kölcsön- és jelzálogszerződéseket tartalmazó közjegyzői okirat nem tekinthető közokiratnak, nem felel meg ugyanis a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 3. §-a (1) bekezdésének és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 195. §-ának. Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját és összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperes részére 122 381 Ft perköltséget.

A határozatát azzal indokolta, hogy a kölcsönszerződés a 6/2013. és az 1/2016. polgári jogegységi határozatoknak megfelelően tartalmazza a kölcsön devizaösszegét, amelyet a

Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 231. §-ának (2) bekezdése alapján a folyósításkor alkalmazott árfolyam alapulvételével kellett átszámítani forintra. A megállapodás tartalmazza az átváltási árfolyamot, az adósok által fizetendő kamat, kezelési költség és folyósítási jutalék mértékét, továbbá a törlesztőrészeket türelmi idő alatti és utáni havi összegét is, így minden olyan kérdésre kiterjed, amely az 1959. évi Ptk. 522. §-ának (2) bekezdésében foglalt bankkölcsönszerződés megkötéséhez szükséges. Ezért a felperesek alap nélkül hivatkoztak arra, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre.

Nem találta alaposnak a másodlagos keresetet sem. A kölcsönszerződés rendelkezései, továbbá az I. és a II. rendű felperesek által aláírt kockázatteltérő nyilatkozat világos és egyértelmű tájékoztatást tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy mit jelent az árfolyamkockázat, és annak milyen hatása lehet az adósok törlesztési kötelezettségének mértékére. E tájékoztatás megfelel a 6/2013. polgári jogegységi határozatnak, továbbá a DH törvények hatálya alá tartozó szerződések érvénytelenségével kapcsolatos perekkel foglalkozó konzultációs testület 2016. szeptember 28. napján tartott üléséről készített emlékeztetőben írt követelményeknek is. A tájékoztatásban nem kellett kitérni a Magyar Nemzeti Bank (MNB) által alkalmazott intervenciós sávra, így ennek elmaradása sem teszi tisztességtelenné az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési kikötést. Az érvénytelenség körében nem volt értelmezhető a felperesek 1959. évi Ptk. 312. §-ának (1) bekezdésére alapított érvelése sem, a lehetetlenülés ugyanis a szerződésszegés egyik formája, nem pedig érvénytelenségi ok. Az ugyanakkor, hogy a felperesek a jelentős mértékű árfolyamváltozás következtében nem tudtak eleget tenni a törlesztési kötelezettségüknek, egyébként sem a teljesítés lehetetlenüléseként, hanem a felperesek szerződésszegő magatartásaként értékelendő.

A harmadlagos kereset tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy hiányoznak a megállapítási kereset 1952. évi Pp. 123. §-ában foglalt feltételei. Amennyiben ugyanis a keresettel érintett közjegyzői okirat valóban nem felel meg a közokiratokkal szemben támasztott formai és tartalmi követelményeknek, a felperesek a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 211. §-a alapján a végrehajtási lap visszavonását kérhetik, vagy az 1952. évi Pp. 367-368. §-ai alapján pert indíthatnak a végrehajtás megszüntetése/korlátozása iránt, ezért a kért megállapítás nem alkalmas arra, hogy megvédje a jogait az alperessel szemben. Utalt ugyanakkor arra is, hogy a közjegyzői okirat megfelel a Kjt.-ben foglalt feltételeknek, így a felperesek keresete érdemben sem alapos.

Elutasította a felperesek azon kérelmét is, amely az Európai Bíróság előtt C-126/17., C-38/17., C-118/17., C-483/16. és C-51/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárásokra tekintettel a per tárgyalásának felfüggesztésére irányult, továbbá az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperes elsőfokú perköltségének megfizetésére.

A felperesek fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének kereset szerinti megváltoztatására, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítására irányult.

A létre nem jötttség megállapítása iránti keresetük kapcsán arra hivatkoztak, hogy a kölcsönszerződés csak tájékoztató jelleggel tartalmazza a kölcsön devizaösszegét, nem

rögzíti, hogy azt a folyósítás napján alkalmazott több árfolyam közül melyiken kell átváltani forintra, továbbá nem határozza meg azt sem, hogy mekkora a törlesztőrészletek havi összege, enélkül pedig nem alakulhatott ki a megállapodás létrejöttéhez szükséges konszenzus. Utaltak arra is, hogy az Európai Unió Bíróságának C-26/13. számú ítélete alapján a szerződésben ki kellett volna térni az átváltási mechanizmus működésére. Úgy érveltek, hogy az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás hiánya szintén megakadályozta a megállapodás létrejöttét.

Az árfolyamkockázat elégtelensége miatt előterjesztett keresetük körében arra hivatkoztak, hogy a MNB a kölcsönszerződés megkötésekor +/-15%-os intervenció sávot tartott fenn a HUF/CHF árfolyama tekintetében. Kifejtették, hogy ők annak tudatában kötöttek szerződést az alperessel, hogy az árfolyamkockázat az intervenció sáv miatt szükségszerűen csupán korlátozott lehet, hiszen az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezés külön szerződési kikötés nélkül is része lett a felek megállapodásának. Ennek tükrében a kockázatfeltáró nyilatkozatot kizárólag úgy lehetett értelmezni, hogy az árfolyamkockázat csakis az intervenció sávon belül korlátlan. Érvelésük szerint az intervenció sáv eltörlésekor az alperes köteles lett volna tájékoztatni őket arról, hogy az árfolyamkockázat immáron ténylegesen is korlátlaná vált. Mivel ezt elmulasztotta, a szerződés teljesítése az ő hibájából vált lehetetlenné, így az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési kikötések tisztességtelensége miatt a teljes megállapodás érvénytelen. Külön hivatkoztak arra, hogy az alperes magatartása sértette a 2014/17/EU irányelvet, a 2005/29/EU irányelv 6. cikkét, a 93/13/EGK irányelv 6. és 7. cikkeit, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 46. §-át, továbbá az Európai Unió Bírósága C-26/13., C-186/16. és C-51/17. számú ítéleteiben és a 2/2014. polgári jogegységi határozatban foglalt jogelveket. Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes az Alapjogi Charta 38. és 47. cikkeivel, továbbá az Alaptörvény M., C., XV. és 28. cikkeivel. Megismételték azt az érvelésüket is, hogy a szerződés teljesítése az alperesnek felróható okból lehetetlenült.

Úgy érveltek, hogy keresettel érintett közjegyzői okirat az 1/2018. gazdasági elvi határozat és a BDT2018.3813. szám alatt közzétett eseti döntés alapján nem minősül tartozáselismerésnek, hiszen csupán azt tartalmazza, hogy a felek mikor és milyen tartalommal kötöttek szerződéseket. Ezért a közjegyzőnek a Kjt. 3. §-ának (1) bekezdése alapján meg kellett volna tagadnia e nyilatkozat közokiratba foglalását. Utaltak arra is, hogy a közjegyző által készített okirat nem tartalmazza számmal és betűvel kiírva a velük szemben támasztott pénzkövetelés végösszegét, így nem felel meg a közokiratokkal szemben támasztott alaki követelményeknek sem, ezért az nem minősül közokiratnak, végrehajtási záradékkal tehát nem látható el.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Utalt arra, hogy a szerződés létre nem jöttének megállapítására irányuló elsődleges kereset - az elsőfokú ítéletben írt okok mellett - azért sem alapos, mert az I. és a II. rendű felperesek a gyűjtőszámla hitelkeret szerződésben elismerték a kölcsönszerződés létrejöttét, így rendeltetésellenesen gyakorolják a keresetindítási jogukat.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az eljárást az elsőfokú eljárás szabályainak megsértése nélkül folytatta le, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megismétlésének elrendelésére nem kerülhetett sor. Nem volt alapos az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem sem, hiszen az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg, s ez alapján jogszerű döntést hozott, amelynek indokaival túlnyomórészt az ítéletábra is egyetért.

Az elsődleges kereset kapcsán mindenekelőtt azt emeli ki, hogy a szerződéskötés körülményeket és a felek ezt követően tanúsított magatartását együttesen kellett megvizsgálni annak eldöntése során, hogy a felek között létrejött-e a kölcsönszerződéshez szükséges konszenzus vagy nem. Az a tény, hogy a felperesek aláírták a kölcsönszerződést tartalmazó okiratot, majd az abban foglalt feltételeknek megfelelően átvették a kölcsönösszeget, megkezdték a törlesztési kötelezettségük teljesítését, sőt: hozzájárultak a kölcsönszerződés módosításához is, egyértelműen arra utalt, hogy a megállapodást ők maguk is létrejötnak tekintik. Mindez ugyanakkor nem tette szükségtelenné annak vizsgálatát, hogy a kölcsönszerződést tartalmazó okirat ténylegesen megfelelt-e a megállapodás létrejöttéhez szükséges feltételeknek.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt: az I. és a II. rendű felperesek, valamint az alperes írásba foglalt kölcsönszerződése e feltételeknek megfelel, hiszen tartalmazza a felek megállapodását e szerződéssel kapcsolatos lényeges, illetőleg a felek által lényegesnek minősített kérdésekben (1959. évi Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdései).

Először is: a megállapodás a kirovó pénznemben, azaz svájci frankban pontosan rögzíti a kölcsön összegét, ezen devizaösszeg forintra történő átváltásához szükséges adatok, vagyis az átváltási időpont és az átváltási árfolyam pedig a megállapodás alapján szintén megállapíthatóak. Az átszámítás időpontja ugyanis a folyósítás napja, az átszámítási árfolyam pedig az alperes Hirdetményében közzétett számlakonverziós devizaárfolyam volt. Az a tény, hogy a folyósítás napja nem naptárszerűen került meghatározásra, nem érinti sem a szerződés létrejöttét, sem pedig annak érvényességét (1/2016. polgári jogegységi határozat 1. pontja), mint ahogy az a körülmény sem, ha az alperes a folyósítás napján több árfolyamot is meghirdetett, ebben az esetben ugyanis az átszámítás során az e napon alkalmazott utolsó árfolyamot kellett alapul venni (Kúria Pfv.VI.20.963/2015/7., Pfv.VI.20.970/2015/6.). Az 1/2016. polgári jogegységi határozat indokolásának III/1/c. pontja értelmében ugyanakkor a szerződés létrejöttét és érvényességét nem befolyásolná az sem, ha a felek nem határozták volna meg az átváltási árfolyamot, hiszen az alkalmazandó árfolyamot a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) és a DH2 törvény mind a múlt, mind pedig a jövőre vonatkozóan megállapította (BH2017.343.).

Másodszor: a felek megállapodása tartalmazza a folyósítási jutalékot, valamint - a folyósításkor hatályos Hirdetményre utalva - a kamat és a kezelési költség mértékét is. Annak, hogy a felek a kamatot és a kezelési költséget így határozzák meg, nem volt jogszabályi akadálya (Kúria Pfv.I.21.579/2016., Pfv.I.21.596/2016. és Pfv.I.21.794/2016.), ezért ez sem gátolta meg a szerződés létrejöttét.

Harmadszor: a kölcsönszerződés létrejöttéhez a feleknek nem kellett megállapodniuk a fellebbezésben említett további kérdésekben. A törlesztőrészek mértékének szerződésben történő rögzítése ugyanis nem a megállapodás létrejöttének, hanem az

érvényességének a feltétele volt (Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének e) pontja). Ettől függetlenül a keresettel érintett kölcsönszerződés tartalmazza a türelmi idő alatt és után fizetendő törlesztőrészeket kiszámításának módját, 30 napos hónapokra vetítve azok pontos devizaösszegét, a forintba történő átváltás időpontját (az esedékesség napja) és az átszámítási árfolyamot is (az alperes Hirdetményében közzétett számlakonverziós devizaárfolyam), így az az 1/2016. polgári jogegységi határozat alapján megfelel a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése e) pontjának is. A kölcsönszerződés megkötésének nem volt feltétele a felek megállapodása „az átváltási mechanizmus” tárgyában, ilyen következtetést az Európai Bíróság C-26/13. számú ítélete sem tartalmaz. Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás esetleges hiánya pedig szintén nem a szerződés létrejöttének, hanem az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési kikötés tisztességességének vizsgálata során bírt jelentőséggel.

A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el a szerződés létre nem jöttére alapított keresetet.

Nem volt alapos a másodlagos kereseti kérelem elutasítását sérelmező fellebbezés sem. Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította: a kockázatteltérő nyilatkozat olyan tájékoztatást tartalmaz az árfolyamkockázatra vonatkozóan, amely megfelel az Európai Unió Bírósága C-126/13. és C-51/17. számú ítéleteiben, továbbá a 2/2014. polgári jogegységi határozatban foglalt követelményeknek. E tájékoztatás alapján egy általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó felismerhette, hogy a fizetési kötelezettségei a HUF/CHF árfolyamának változása esetén bármilyen irányban és bármilyen mértékben megváltozhatnak.

Sem a kockázatteltérő nyilatkozat, sem pedig a kölcsönszerződés nem utalt arra, hogy az árfolyamkockázat az intervenció sávjára tekintettel csupán korlátozott mértékben terhelne az adósokat. Ilyen utalást nem is tartalmazhattak, hiszen az intervenció sávja az az árfolyamsáv volt, amelyen belül a forint 1992. július 1-től 2008. február 26-ig a MNB beavatkozása nélkül szabadon ingadozhatott. Ennek közepe, az úgynevezett középpáritás egy valutakosárhoz képest került meghatározásra, amelyben 2000. január 1-től kizárólag az EUR szerepelt. Ezért 2000. január 1. és 2008. február 26. között, azaz a perrel érintett szerződés megkötésének időpontjában is az intervenció sávja csak a HUF/EUR viszonylatban volt értelmezhető, az tehát a HUF/CHF árfolyamot csupán közvetett módon befolyásolta. Az ugyanakkor, hogy ez az árfolyamrendszer - és ennek a HUF/CHF árfolyamra gyakorolt közvetett hatása - fennmarad-e a kölcsön teljes futamideje alatt, a szerződés megkötésekor ugyanúgy nem volt előre látható, mint az, hogy ezen időszakban a HUF/CHF árfolyamok milyen irányban és milyen mértékben fognak megváltozni. Ezért a megállapodás megkötésekor létező intervenció sávja valójában nem befolyásolta az adósok által a teljes futamidőre felvállalt árfolyamkockázat mértékét. Amennyiben az I. és a II. rendű felperesek - ettől eltérően - arra számítottak, hogy a kölcsönszerződésben foglalt árfolyamkockázat az intervenció sávja miatt csupán korlátozott mértékű, ennek következményeit nem háríthatják át az alperesre, hiszen a kockázatteltérő nyilatkozat a valóságnak megfelelő, világos és félreérthetetlen tájékoztatást tartalmazott arra vonatkozóan, hogy az árfolyamváltozás folytán az adósok fizetési kötelezettségei bármilyen irányban és bármilyen mértékben megváltozhatnak.

Nem foghatott helyt a felperesek azon érvelése sem, amely szerint az intervenció sávjára vonatkozó jogszabályi rendelkezések külön szerződési kikötés nélkül is a felek

megállapodásának részévé váltak, hiszen az intervenciós sáv nem érintette sem a kölcsönszerződés tárgyát, sem pedig a felek szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit, így az az 1959. évi Ptk. 205. §-ának (2) bekezdése alapján nem lett a szerződés része.

Az a tény, hogy az alperes az általa elvégzett hitelminősítés során az I. és a II. rendű felpereseket a szerződés teljesítésére alkalmasnak találta, egy általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára szintén nem jelenthette azt, hogy az árfolyamkockázatot a világos és egyértelmű írásbeli tájékoztatás ellenére mégis csupán korlátozott mértékben: a teljesítőképessége erejéig köteles viselni (Debreceni Ítélőtábla Pf.I.20.338/2017/4.).

A szerződés érvénytelensége körében nem volt értelmezhető a felperesek azon hivatkozása sem, hogy az alperesnek tájékoztatnia kellett volna őket az intervenciós sáv eltörléséről. Ennek oka az, hogy az érvénytelenségi okokat, így a tisztességtelenséget is a szerződés megkötésekor fennálló körülmények alapján kell vizsgálni. Az tehát, ha az alperes nem adott tájékoztatást a felperesek részére egy olyan körülményváltozásról, amely a szerződés megkötése után következett be, nem vezethet a szerződés érvénytelenségének megállapítására. A szerződés teljesítésének lehetetlenné válása pedig nem érvénytelenségi ok, így a felperesek által e körben előadott tényállítások akkor sem lettek volna alkalmasak a másodlagos kereset megalapozására, ha ezek valódiságát a per során igazolták volna.

Az alperes a fellebbezési érveléssel szemben nem sérthette meg a 2014/17/EU irányelvet, az ugyanis csak a 2016. március 21-e után kötött szerződésekre vonatkozik, így a perrel érintett megállapodásra nem alkalmazható (43. cikk (1) bekezdése). A fellebbezésben hivatkozott többi jogszabályi rendelkezést pedig - a már kifejtett okok miatt - sem az alperes, sem pedig az elsőfokú bíróság ítélete nem sértette meg, az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó világos és egyértelmű szerződési kikötés tisztességtelensége ugyanis a 93/13/EGK irányelv 4. cikkének (2) bekezdése alapján nem volt megállapítható, így a másodlagos kereset elutasítására - az Alapjogi Charta 38. és 47. cikkeinek, továbbá az Alaptörvény M., C., XV. és 28. cikkeinek sérelme nélkül - jogszerűen került sor.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon döntésével is, amellyel elutasította a perrel érintett közjegyzői okirat közokirati minősége hiányának megállapítására irányuló kereseti kérelmet. Az elsőfokú ítélet indokolása ugyanakkor pontosításra szorul, hiszen a bírói gyakorlat szerint ilyen tartalmú megállapítási kereset előterjesztésére a felperesekkel szemben elrendelt végrehajtás megindítása előtt az 1952. évi Pp. 123. §-a alapján lehetőség van (BH2015.71., BH2016.119., a Civilisztikai Kollégiumvezetők Országos Értekezlete keretében 2016. március 17-én tartott szakmai konzultációról készült emlékeztető 3. pontja). Ezért e kereseti kérelmet nem a megállapítási kereset jogszabályi feltételeinek hiánya miatt, hanem érdemben kellett elutasítani. Az érdemi elutasítás pedig azon alapul, hogy a keresettel támadott közjegyzői okirat nem csupán a felperesek egyoldalú nyilatkozatát, hanem a felek között létrejött kölcsön- és jelzálogszerződéseket tartalmazza, amelyek közokiratba foglalása nem ütközik jogszabályba, nem irányul jogszabály megkerülésére, azok célja nem tiltott, nem tisztességtelen és nem is aggályos, így a közjegyzőnek a Kjt. 3. §-a alapján nem kellett megtagadnia a közreműködését. Az így elkészült közjegyzői okirat tehát, amely az abban foglalt számadatokat szöveggel kiírva is tartalmazza, közokiratnak minősül, ezért a felperesek harmadlagos keresetét elutasító elsőfokú döntés is jogszerű.

A kifejtett okok miatt az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperesek kötelesek az alperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének egyetemleges megfizetésére (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, 82. §-ának (1) bekezdése). Ennek összegét az ítélőtábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdései alapján 48 181 Ft + áfa, azaz 61 190 Ft-ban határozta meg. A lerótt illetékből és a jogi képviselőjük munkadíjából álló másodfokú perköltségüket a peresztes felperesek maguk viselik (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2019. február 22.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő